

Chlubíme se
nadějí,
že dosáhneme
slávy Boží

Ř 5,2

živa!
SLOVA

3

ROČNÍK XXIV

1992

Milí mladí přátelé,

stále důrazněji cítím, jak denní chození s Pánem Ježíšem je třeba proměňovat v nenásilné a přece jasné i srozumitelné slovo svědectví pro naše okolí. Příležitosti čekají při osobních setkáních, ve vhodnou chvíli ve shromáždění (nemusí to být zrovna večer zpěvu), v rozhlase (TWR!) i v tisku (Živá slova).

Má to být svědectví o Pánu Ježíši. Jistěže osobní prožitek je při tom velmi důležitý, ale je naprostá škoda, když většinu času (prostoru) vyčerpám povídáním o tom, jakým jsem byl a co nedobrého dělal, a na závěr jen řeknu: "A tak jsem uvěřil".

Nejde o to, kázat biblickými slovy, ani dávat výzvy k obrácení, ale nemělo by a nesmí chybět hlavní těžiště:

1/ Komu jsem uvěřil (kdo to je?)

2/ Proč jsem uvěřil (chybělo mi něco? Byla to delší doba tápání nebo bezprostřední podnět?)

3/ Jak jsem to udělal (říkal jsem Pánu Ježíši něco? Možná jsem důležitost té chvíle plněji pochopil až později)

4/ Co ON udělal pro mne - co jsem dostal (změnil se můj vztah k Bohu a Jeho slovu? Změnilo se něco se mnou a se způsobem života?)

5/ Vhodný citát z Božích slova - to je právě to seménko, které při vydávání svědectví může působením Ducha svatého vést k vyklíčení nového života.

Rád bych nás všechny navzájem povzbudil, abychom se nejen neostýchali, ale právě ochotně podělili o své zkušenosti. Můžeme i v tom být jeden druhému pomocníci v přístupu, ve vyjadřování i v podání obsahu.

Jako malý podnět uvádím dopis, který jsem psal před časem mladému spolupracovníkovi Zdenkovi. (je zařazen na třetí straně obálky - pozn. redakce).

pz

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817-72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla 5 Kčs. - Rozšiřuje administrace. - Devizové konto pro příspěvky zahraničních odběratelů: Komerční banka Vsetín, č. účtu: 34278-76159-851/0100. Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, s.p., Novinářská 7, Ostrava 1. - Snižovaný poplatek za dopravu novin povolen Sm ĚS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín. Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

Při shromáždění Božího lidu u příležitosti lámání chleba si připomínáme Pána Ježíše, jeho lásku k nám, jeho smrt za nás. Zabýváme se jeho vykoupením, které nám vydobyl. On nás pozval k hodům, a tu upíráme svou pozornost na něj, hostitele, na plnost jeho lásky a na zadostiučinění, které učinil tím, že za nás prolil svou krev. Při památce Páně má vše směřovat k Pánu Ježíši, a to jak písně, tak naše díkyčinění, čtení různých míst Písma i jeho výklad. Neustrňme při Památce na určitém pořadu, na který si někde zvykli.

Obyčejně se všude začíná písní, ale ani to není nutnost. Dále jsme zvyklí, že následují modlitby díkyčinění. To však není nezměnitelný řád. Jsme přede Pánem, Duch svatý je v nás i s námi a máme s sebou také Písmo svaté, nejenom zpěvník. Jako písně mluví o Pánu Ježíši a o jeho životě, utrpení, krvi, oběti atd. - tak i Písmo svaté. Nechme se vést Duchem svatým a on nám jistě ukáže, který oddíl Písma bychom měli přečíst - třeba jen přečíst - při Památce Pána Ježíše. Bude to jistě oddíl, který mluví o NĚm. Také bratr, který - je-li veden Duchem, aby oslovil shromáždění před lámáním chleba - bude mít za

předmět Pána Ježíše, jeho dokonalost, svatost, jeho utrpení, a nikoli věřící, jejich práci nebo jejich nedokonalosti. Činíme-li "toto na jeho Památku", tak skutečně On musí být naším předmětem ať v písních, či v přečteném oddílu Písma, neb v oslovení shromážděných, právě tak jako v našem díkyčinění. Duch svatý oslavuje Pána Ježíše, a jsme-li jím vedeni, budeme činit totéž. (J 16,14)

Často jsem slyšel, jak věřícím, jsou-li na cestách a nemohou-li začít nedělní lámáním chleba, něco schází. Věru je to krásný začátek týdne, sedneme-li si spolu s ostatními k nohám Páně, a můžeme-li z hloubi duše spolu s ostatními věřícími vzdávat poctu našemu Spasiteli za jeho smrt, kterou podstoupil za nás, za jeho vykoupení, a jíst chléb a pít víno na jeho památku. Je to něco překrásného, můžeme-li jednou myslí a jedním srdcem začít týden díkyčiněním Otci za jeho milého Syna, jenž byl vydán za nás. V takovém stavu srdce se mají nacházet všichni věřící. Nikdo si nemá myslet, že není dost svatým a hodným slavit "tak často Večeři Páně"! Jsi-li "dost svatým a hodným" vydávat svědectví o Pánu Ježíši jako o svém vykupiteli, jsi-li dost svatým a hodným ke každodennímu obecenství s ním, dost svatým a hodným ihned předstoupit před jeho tvář, tak jsi také dost svatým a hodným týden co týden se na něj rozpomínat při lámání chleba s ostatními bratřimi.

Víme ovšem všichni, že ve skutečnosti nejsme k ničemu "hodnými a svatými", a proto: Bůh nás hodnými učinil (Kó 1,12) a svatými v něm (Ef 1,1 aj.)

Slavit Památku Páně můžeme tedy s velikou radostí a s velikou vděčností. Vždyť Bůh nás vykoupil a v Kristu Ježíši hodnými učinil. Náš hřích byl odstraněn jeho drahou krví, my jsme očištěni a učiněni přijemnými před Bohem. Už nám nehrozí odsouzení. (Ř 8,1) Jsme dítkami Božími skrze víru v něho, jsme jeho učeňdny. Známe jej jako svého Spasitele a Beránka obětovaného za naše hřichy. Proto se můžeme rozpomínat na něj a zvěstovat jeho smrt, dokud nepřijde. Radost a vděčnost nás může a má naplňovat. Nezapomeňme však, že ji máme slavit též s velikou vážností, upřímností a v svatosti. Hodně jíst a hodně pít! "Kdo jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije."

Nehodně jí a pije bratr neb sestra v Kristu, kteří mají na svědomí nějaký hřích, který nesoudili. V epístole Židům 10,22 čteme: "Přístupme s pravým srdcem v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce od svědomí zlého". Jsou to duchovní nedbalci, kteří berou všechno na lehkou váhu, a kteří potlačují hlas svědomí i Ducha svatého.

Nehodně jí a pije bratr neb sestra v Kristu, kteří chovají nelásku neb zášť proti druhým ve svých srdcích. Jeden chléb, který je před námi, mluví nám o obecenství a o spojení, které máme vespolek, jsouce jedním tělem; jít k večeři Páně a hněvat se na bratra je zapřením toho, co vyznávám. I zde bychom mohli uvést slova Páně všem, kteří se hněvají na druhé: "Smíř se s bratrem svým a potom přijď, obětuj dar svůj". (Mt 5,24)

Nehodně jí a pije ten, kdo roztržky působí mezi věřícími a nepřijímá druhých, jako Diotrefes. (3J 9,10)

Kdo nehodně jí a pije, jí a pije sobě odsouzení. To je vážné slovo! Proto jsme vybídnuti, abychom se zkušovali: "Zkusíš tedy sám sebe člověk a tak chléb ten jez a z toho kalicha pij, nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozlišuje těla Páně". (1K 11,28,29)

Kéž nás k Památce Páně vždy doprovází plná jistota víry s radostí, vděčností, vážností, upřímností a svatostí! Kéž se při ní necháme vést Duchem svatým, abychom Pána oslavili, a naše díkyčinění aby bylo příjemné jemu, který je vpravdě hoden vzít čest a slávu na věky věků.

Ze slov pravdy a lásky 1932/č.3

Na čem je založen náš názor?

Je-li odsouzen obžalovaný, aniž by byl vyslechnut, vyvolává to pocit nespravedlnosti a mluvíme o justičním zločinu. Právě tak postupovali židovští vládnoucí představitelé v procesu s Ježíšem Kristem. "Velebnější a celá rada hledali křivé svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti". (Mt 26,59). Zasedli k soudu a vynесли rozsudek, aniž by ho vyslechli. A přitom nešlo o obyčejného člověka, ale o Božího Syna.

Je tomu dnes jinak? Až dodnes jsme příliš často svědky toho, jak rychle a bezmyšlenkovitě dovedou lidé vynést svůj úsudek, aniž by se namáhali zjistit skutečnost. Vzpomínám si na denní tisk v nepříliš vzdálené době. V jedněch novinách se denně objevoval na pokračování titulek s názvem "Kdo je Václav Havel?" Autor v něm podával zcela jednostranně nehorázně zkreslené a neobjektivní informace a řada lidí ho na základě této snůšky polopravd a nepravd veřejně odsuzovala, aniž by vůbec věděla, jaký Václav Havel ve skutečnosti je. Jaký skutečně je, jsme se mohli

dovědět teprve později, až mu byla možnost se samostatně vyjádřit v kritických chvílích. Článek v novinách jsme najednou viděli v jeho plné nahotě.

Naprostojtejně je tomu ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Kolik lidí nad ním mávne rukou jako nad vyřízenou záležitostí, aniž by se u něj zastavil a vyslechl ho. Kdo si dnes ještě najde čas k tomu, aby četl Bibli a tak slyšel jeho hlas? Ale s úsudkem bývají lidé hotoví hned. Obyčejně papouškují to, co o něm řekli nebo napsali jeho nepřátelé. To je paradoxní! Jinak obyčejně čteme všechno možné, studujeme prameny, pídíme se po autentických informacích, abychom si vytvořili správný názor na lidi, situace, události a životní otázky. Proč je tomu v případě Ježíše Krista jinak? Není to trestuhodná nedbalost?

Čtíme Bibli jako autentický pramen s nezaujatým srdcem, abychom se mohli dopracovat k vlastnímu úsudku a aby náš názor nebyl diktován jen tím, co jsme někde slyšeli. Pán Ježíš by sám přítom také rád dostal slovo!

"Odsoudit náš zákon někoho, aniž ho napřed vyslechneme a zjistí, čeho se dopustil?" (J 7,51)

tp

Falošný Mesiáš žije v Urugujaji - Takých tu už bolo...

Urugujec Alvaro Debali, který sám seba označuje za Mesiáša, vyhlásil, že v deň svojich 33. narodenín 25. mája 1992 zomrie a tri dni nato ožije. Ako informovala agentúra EFE, pozval lekárov, kňazov aj zástupcov tlače a masmédií, aby boli prítomní na tejto udalosti.

Debali, ktorý sa narodil v Minase, v urugujajskom departamente Lavaleja asi 100 km od hlavného mesta, tvrdí, že to boli nejakí mimozemšťania, ktorí mu túto prekvapujúcu skutočnosť odhalili. V deníku Diario de Montevideo vyhlásil, že je nový Mesiáš, ktorý má opäť vykúpiť ľudstvo.

"Po troch dňoch vstanem z mŕtvych, čo bude pre ľudstvo znamením, že dostáva novú príležitosť, lebo budem slúžiť ako sprostredkovateľ pre novú zmluvu na ďalších 3000 rokov."

Osoby prítomné pri zosnulom ho budú môcť fotografovať alebo filmovať. "Budem blýdly a budem mať stuhnuté kosti, ale nikto sa ma nesmie dotýkať, pretože by mi mohol

Po smrti speváka svetoznámej skupiny Queen Freddieho Mercuryho na AIDS, majú túto smrteľnú chorobu aj známi športovci Američania tenista Arthur Ashe a basketbalista "Magic" Johnson. Na smrť sú odsúdené aj hviezdy z najbohatších kruhov sveta. Patria medzi ne 33 ročná Aileen Gettyová, 25 ročná Alison Gertzová, 37 ročná Amparo Muñozová a 30 ročná Susanne Seidenstickerová. Všetky boli ešte nedávno krásne a mali všetko, na čo si len mohli pomyslieť. Dnes ich vozia na invalidnom vozíku a niet im žiadnej pomoci. Sú opustené a večnosť sa blíži. Najde sa niekto, kto im bude zvestovať evanjelium?

jk

odovzdat zápornú energiu a spôsobíť mi ochorenie." Okrem toho vraj počas jeho trojdňovej smrti bude vládnuť tma, nevyjde slnko a vypukne panika.

"Mesiáš", ktorému mimozemšťania ohlásia spôsob jeho úmrtia 24 hodín vopred, však nevyšvetlil, či sa tieto prírodné úkazy budú týkať iba Uruguaja, alebo celého sveta.

Práca - 22.4.1992

Poznámka redakcie: Z Božieho slova vieme, že takíto falošní Kristovia a proroci prídu tesne pred Pánovým príchodom. Táto správa nás vedie k zamysleniu, či sme na akútálny skutočný príchod skutočného Mesiáša vnútorne pripravení. Kiež by sme boli.

Po mnoha hodinách cesty hlubokými lesy severní Kanady dorazil Ondřej ke srubovému domu, který sloužil jako hotel lovcům a pocestným. Ondřej byl kazatelem a navštěvoval věřící lidi, rozptýlené v této oblasti. Těšil se na pokojný večer, protože byl velmi unavený. Jen se zapsal do hotelové knihy, přiběhl majitel a vítal ho slovy: "Pane kazateli, vítám vás. V osadě mi řekli, že se dnes tady stavíte. Pojdte si dát něco teplého na zahřátí."

Tak vřelému pozvání Ondřej nemohl odolat. Při šálku horkého nápoje naslouchal vzkazu, který mu u hostinského nechali manželé, kteří se pro velkou vzdálenost jen zřídka dostali do kostela. Zvali kazatele na večeri a navrhovali, aby příštího dne dopoledne uspořádal v hotelu shromáždění, kam by mohli přijít i hoteloví hosté.

"S radostí," řekl Ondřej, "ale byl bych rád, kdyby se shromáždění mohli zúčastnit i hoteloví pracovníci - vaši zaměstnanci. Všiml jsem si před tím uklízečky a připadala mi velice smutná. Když jsem ji pozdravil, mlčky odešla. Nejde mi z mysli její smutná tvář."

"Ach, ta", řekl majitel zamysleně. "To je jedna Indiánka, která prožila velkou tragedii. Držím ji tu ze soucitu. Nemá žádnou chuť ani k životu, ani k práci. Pochybují, že by se dala pozvat. Nedbá ani o svůj zevnějšek."

"Ať se posadí třeba u dveří, jen ať přijde," naléhal kazatel.

Příštího dne byli hosté překvapeni oznámením, že se po snídani budou konat krátké bohoslužby. Mnozí se zúčastnili, protože se při svých osamělých cestách dostali do kostela jen málokdy. Naslouchali slovu zdvořile, někteří potom dokon-

ce kazateli poděkovali za kázání, jen jediný člověk se zdržel hovoru a to byla právě ta smutná žena, která seděla nepovšimnutá u dveří.

Když všichni odešli, přistoupila ke kazateli a šeptala: "Pane, nikdy jsem nic takového neslyšela, nemohl byste mne naučit nějakou krátkou modlitbu? Nemám žádné vzdělání, ale ráda bych se naučila modlit." - "S radostí," řekl Ondřej. "Naučím vás modlitbu, modlete se ji každý den. Za týden se znovu sejdem." - "Ale prosím, pane, o nějakou hodně krátkou modlitbu, moc si toho nezapamatuji, jen docela krátkou."

"Bude opravdu krátká, jenom pět slov. To znamená jedno slovo na každý prst vaší ruky. To určitě nezapomenete. Říkejte po mně: "Bože, dej, abych poznala sebe."

Potom se kazatel vydal za lidmi, kteří bydleli v okolních hlubokých lesích. Za týden se vrátil. Když se pozdravil s majitelem hotelu, ptal se po indiánské uklízečce. Majitel si povzdechl: "Je to s ní stále horší, horší než předtím. Kdykoliv ji vidím, stále pláče nad kbelíkem. Ostatním to už jde na nervy, jestli nepřestane, budu ji muset propustit."

Ondřej ji však vyhledal. "Tak jsem tady," řekl jí. "Umíte ještě tu modlitbu, kterou jsem vás naučil? A modlíte se jí?" Slzy jí vhrkly do očí a mávla rukou: "Modlím se jí a to opravdu každý den, ale je to se mnou stále horší, stále více poznávám, že jsem v životě dělala mnoho zlých věcí a moje srdce je stále těžší a těžší. Co mám dělat?"

"Já vám poradím," řekl kazatel Ondřej. "Teď už se tu modlitbu přestaňte modlit, naučím vás jinou."

"Ale prosím krátkou, nezapomeňte, že nemám žádné školy, že si mnoho nezapamatuji." - "Bude velmi krátká. Zase jen pět slov, jedno slovo na každý prst vaší ruky. Opakujte ji po mně: **Bože, dej, ať poznám tebe!**"

"Jak dlouho se mám modlit tuto modlitbu?" řekla Indiánka. "Modlete se ji denně a po celý život," odpověděl kazatel Ondřej.

Po několika letech navštívil opět tuto oblast, měl kázat v nově otevřeném kostele, kde se sešlo mnoho lidí. Ondřeje udivilo, že tam viděl mnoho radostných a mladých tváří i to, jak zpívali. Když se o tom zmínil před místním kazatelem, odpověděl mu: "Jsem velmi vděčný za naši mládež, ale já na ní mám jen malou zásluhu. Většinu z nich získal jeden manželský pár, který tu žije. Nedávno se vzali a dělají tady pozoruhodnou práci mezi mládeží. Ona je pro ně jako druhá matka. Je to zvláštní příběh. Ta žena je prostá Indiánka."

"Rád bych se s ní sešel," řekl Ondřej. V tom k nim přistoupila tmavovlasá žena v pěkných šatech a s úsměvem na tváři podává Ondřejovi ruku. "Pamatujete se na mne, pane?" Postřehla totiž na Ondřejově tváři rozpaky a zasmála se. "Ani jsem si nemyslela, že si budete na mne pamatovat, ale určitě si vzpomenete na "modlitbu pro pět prstů"! Až teď ji Ondřej poznal. Ona však chvatně pokračova-

la. "Když jste tehdy od nás odešel, modlila jsem se tu modlitbu denně, a Pán Ježíš se každý den dává poznat i mně a já se ho učím milovat stále víc a více. Tuto modlitbu se chci modlit po celý život, dokud ho neuvidím tvář v tvář v jeho království."

Z časopisu "Bratrství" přípr. J-ňák

volby

Nedávno sme pristupovali k volebným urnám, aby sme si vyvolili tých či oných zástupcov do zastupiteľských sborov na celé štyri roky. Nie, nechceme tieto voľby komentovať. Chceme sa skôr zamerať na niektoré miesta Božieho slova, kde sa hovorí o voľbe.

Iste si pamätáme príbeh Abraháma a Lota, keď išlo o voľbu, kde bude kto bývať. Abrahámovi zostali hory, kým Lot ako prvý, keď videl to krásne okolie Jordánu, vyvolil si nížiny. To ešte však nemuselo byť najhoršie, ale v 1M 13 čítame, že postupne posúval svoje stany až po hriechu Sodomu, čo sa tu stalo veľmi osudné. Iba Božia milosť ho vychvátila z istejšej záhuby, navyše jeho manželka prišla o život.

Aj nám a najmä našim mladým sa ponúka voľba cesty hore za Pánom Ježišom alebo pohodlie sveta a jeho klamných krás. Nevolíme si podobne ako Lot? Nehovoríme o svete, že je krásny a príťažlivý? Kolkí si zvolili "Lotovu cestu" a potom to veľmi ľutovali. Nuž, rozhodnime sa pre "bývanie na horách" s Božím požehnaním, tak, ako Abrahám.

O druhej voľbe si čítame v Joz 24,15: "... Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť..." Jozue so svojím domom sa rozhoduje pre službu Hospodinovi. Aj my sme postavení pred voľbu, komu slúžiť: svetu, satanovi alebo Bohu, Pánovi Ježišovi. Voľba musí byť jednoznačná. Kompromisy neprichádzajú do úvahy. Nemožné je slúžiť obom pánom naraz. Ak už teda niekomu slúžiť, tak Hospodinovi a to celým srdcom.

Je niekoľko miest v Písme, kde sa hovorí o dvoch cestách. Tak prorok Izaiáš hovorí o zlej a dobrej ceste (Iz 6,16), ďalej o ceste života a smrti (Iz 21,8) a Pán Ježíš hovorí o širokej a úzkej ceste (Mt 7,13-14). Celý náš život je ako cesta. Nie je to celkom tak, že by sme si nemohli vybrať tú správnu životnú cestu. Aspoň pokiaľ ide o vieru, nasledovanie Pána Ježiša Krista. Sú len dve cesty, žiadna zlatá stredná nie je. Je cesta úzka do neba a cesta široká do večnej záhuby. Dnes máme možnosť voľby. Pre ktorú cestu sa rozhodneme?

Iste poznáme novozákonný príbeh Márie a Marty. Marta posluhovala Pánovi Ježišovi, kým Mária si sadla k jeho nohám a počúvala Jeho slová. Marta jej dohovára: "Ako má môžeš nechať všetko robiť samu?" Pán má však pochopenie pre Máriu a hovorí: "Nechaj ju, lebo si vyvolila dobrú stránku..." Bývame v podobných situáciách? Okolo plno práce, nedefinovaný obed, hostia v dome. Alebo si aj uprostred zhonu nájdeme čas na stíšenie sa pri Pánových nohách, pri Božom slove? Máme možnosť vyvoliť si tú dobrú stránku, ktorú nám odporúča Pán. Veď zhonu bude aj tak dosť. Nájdime si čas pre Pána Ježiša!

jk

Přijali jste Ducha svatého, uvěřivše?

- ... aneb: Co pro nás platí dnes?

"Pán Ježíš Kristus včera i dnes, tentýž je i na věky, a proto vše, co se stalo dříve i v Efezu, se musí dít i dnes"; (rozuměj: přijetí Ducha svatého se vzkládáním rukou a mluvením v jazycích). Tento názor upřímného mladého bratra, který jsem už před lety zaslechl, mi dosud tane na mysli ze dvou závažných důvodů.

1/ Jak horlivě a upřímně dokáže mladý člověk hájit své přesvědčení, o kterém má za to, že je pravdivé.

2/ Jak ošidná, ba přímo hrozná je úvodní věta ve způsobu zacházení s Božím slovem, anebo vůbec v dokazování něčeho. Nelze přece k nějaké pravdě - citátu z Písma - připojit dovětek a vydávat to za pravdu celou. Právě takto vznikají bludy nejen "vědecké", ale i náboženské - ne náhodou tato taktika zazněla při pokušení Pána Ježíše na poušti.

Při čtení a používání Bible je třeba mít na zřeteli, že:

a/ hlavním obsahem a těžištěm je zpráva o Pánu Ježíši Kristu

b/ z Božích výroků neztrácí na významu ani nejmenší tečka, ale postupně se naplňují.

c/ Bůh je věčný bez proměny, Pán Ježíš tentýž na věky, a přece jedná v různých obdobích anebo ve stejném období s různými lidmi odlišným způsobem.

- Jakub byl stat a Petr v touž dobu vyveden ze žaláře

- Pán Ježíš jednou za hříchy trpěl, po druhé se ukáže ve slávě

- Pán Ježíš jednou posílal učedníky, aby uzdravovali a kázali evangelium království a nechodili do Samarií ani k pohanům, jindy je posílá, aby svědčili o Ném v Jeruzalémě, celém Judstvu a právě v Samarií a mezi pohany (Mt 10,5-8; Sk 1,8).

Co platí pro nás dnes? Boží slovo je dostatečně jasné pro ty, kteří jsou pozorní. První pověření určené výhradně pro Izrael skončilo, když byl Pán Ježíš jako král svým národem zavržen. Proto dává Pán Ježíš pověření nové obsahem i cílem, spojené s působením Ducha svatého.

A znovu se může ozvat otázka: "Co pro nás platí dnes"? Občas slyším, kolik různých způsobů uvěření i přijetí Ducha svatého je popsáno v knize Skutků ap., někdo napočítá až pět. Rád bych upozornil na to, že vezmeme-li za vodítko Boží slovo a příkaz Pána Ježíše, tak zjistíme, že se stalo přesně to, co se stát mělo ve svůj čas a na svém místě. Pán Ježíš jmenoval 4 oblasti působení, a každá ta oblast měla svůj odlišný - jen pro ni potřebný průběh.

JERUZALÉM - průlom do pravověrné (horlivě upřímné!) starozákonní zbožnosti.

Nikde jinde a nikdy potom ani Petr sám nezvěstoval evangelium takovým způsobem (zvláště co se týká souvislosti se křtem), jako právě zde.

1. Čiňte pokání

2. Pokřtí se každý na odpuštění hříchů (vzýváje jméno Pána - srovn. Sk 22,16; Sk 2,21).

3. Přijměte dar Ducha svatého.

POZNÁMKA

Do této oblasti patří i Saul Tarsenský - žid ze židů (Fp 3,5; Ga 1,14), který prožil obrácení stejným způsobem. Jeho vlastní svědectví o vnitřním prožitku (Sk 22,12-16) zapadá do popisu děje (Sk 9,17-18). Křest ve jméno Pána Ježíše, který byl do toho okamžiku nepoznaný, pohrdaný a nenáviděný, zřejmě v té chvíli vyjadřoval i skutečné vzývání i odevzdání se Jeho milosti. Jenom pokání prožil Saul odlišně, a proto sám sebe nazývá "nedochůdce" (1K 15,8), t.j. nedonošené, předčasně narozené dítě, protože byl jakoby v předstihu přemožen zjevením moci Pána Ježíše, což zakusí jednou Izrael na konci doby velkého soužení.

SAMAŘÍ - 1.krok k poznání jednoty církve v Duchu svatém.

Od počátku bylo přímým důsledkem odpuštění hříchů přijetí Ducha svatého. V Samaří se stal zádrhel, něco nebylo v pořádku. O pohrdavém vztahu Židů k Samaritánům a o údivu Samaritánů, když s nimi Žid promluvil, je napsáno dost (J 4,9; 8,48). Duch svatý nyní tímto způsobem všechny vyučoval. A tak Jan - který chtěl kdysi spustit na samařské oheň a uslyšel od Pána Ježíše napomenutí, že neví, čeho je ducha - přichází spolu s Petrem, aby položením rukou vyjádřili ochotu k obecenství a spolu prožili, že Duchem svatým jsou spojeni do jednoho těla - církve.

VŠECHNO JUDSTVO

Stačilo by snad jen Judstvo, ale Pán Ježíš to řekl s označením "všechno". Kde to vlastně je? Stopu najdeme opět v Bibli a ta nás vede k Janu Křtiteli (Mt 3,5). Tam ke křtu v Jordánu vycházelo "všecko Judstvo". A už jsme u události v Efezu (Sk 19,1-7). Hranice "všeho Judstva" nebyla omezena na území tehdejšího židovského státu, ale byla mnohem rozsáhlejší. Patřili sem ti, kteří poslechli výzvu Jana Křtitele k pokání. S posledními z těchto zbožných lidí se ap. Pavel setkal a zjistil, že jejich víře něco chybí. Jistěže, jejich víra nebyla zakotvena v Pánu Ježíši ke spasení. Když jim Pavel posloužil svědectvím, byly věci uvedeny do pořádku a tak překročena třetí oblast, o které Pán Ježíš hovořil.

POZNÁMKA

Zvěstovatelem křtu Janova v Efezu byl i horlivý Apollo (Sk 18,24-26). Nestačí jen mít vroucího ducha - s tím lze udělat i škodu, pokud není ochota se dát správně poučit.

POSLEDNÍ KONČINY ZEMĚ

Vkročení do čtvrté oblasti nesení svědectví se uskutečnilo v domě římského setníka Kornelia podle pověření ap. Petra, aby otevřel dveře evangelia i pohanům (Sk 10; 10,34-43; 15,7). Takto je evangelium blásáno dodnes, takto jsem je mohl uslyšet i já, a tak se zvěstuje i ve shromážděních, že "...odpuštění hříchů vezme skrze jméno Jeho každý, kdo uvěří v Něho". Tam kde je připravené srdce, aby vírou přijalo nabízenou milost, tam Duch Boží způsobí nový rod a současně zaujme své místo v nové nádobě.

POZNÁMKA

Třikrát je v knize Skutků ap. zmínka o mluvení v jazycích, a to právě při těchto mezních událostech (mimo Samaří), kdy tento projev splnil svoji úlohu být "znamením pro nevěřící" - jimiž ve všech případech byli židé. V Jeruzalémě to byli zbožní příchozí, v Efezu současníci horlivého a výmluvného Apolla a v domě Kornelia sám ap. Petr,

kteří přes trojnásobnou přípravu na střeše domu Šimona koželuha nechtěli věřit, že dar Ducha svatého a společenství církve patří i pohanům.

ZÁVĚR.

Počínaje letnicemi byla zpráva i skutečnost přijetí Ducha svatého součástí zvěsti o spasení v Pánu Ježíši.

Obdivuji důležitost těch několika vět, které Pán Ježíš řekl na rozloučenou svým učedníkům. Vylití Ducha svatého o letnicích se vyplnilo, od té doby Duch svatý spojuje všechny Boží dítky v jednotu těla církve. Průlom evangelia v Jeruzalémě a Samaří zůstal dějinnou skutečností, v Efezu byla uzavřena oblast Judstva a následovníků Jana Křtitele. Zůstává otevřený ten čtvrtý prostor šíření svědectví o Pánu Ježíši do nejdalších končin země, čehož jsme sami účastníci i pokračovatelé.

pz

*Přítel je člověk,
ke kterému můžeš vždycky jít!
Příteli můžeš srdce dokořán otevřít.
Přítele věrného kdo najde,
nad zlato cenu má!
Každý, kdo přesvědčil se,
za pravdu mi dá.*

*Přítel tě podrží, pomocnou ruku podá,
vždy znovu odvahy ti dodá.
Kdyby celý svět ti nevěřil, on uvěří!
U něho můžeš zaklepat
vždy u dveří!*

*V nouzi jej poznáš, ale i ve štěstí!
Úspěch ti bude vždy přát.
S tebou bude truchlit i se radovat.*

*Oplácej mu stejně! Přátelství stojí za to!
Přátelství, jak Bible říká,
je cennější než zlato!*

*Kdybys dobrého přítele v životě nepoznal snad,
pak nezapomeň a věř,
že Ježíš tě má rád.*

Irena Schwarzová

TO JE IZRAEL

(Pokračovanie 4.)

V SYNAGOGÁCH

V evanjeliách a Skutkoch apoštolských čítame o tom, že Pán Ježiš - a neskôr apoštolovia - sa často zdržovali v synagogách. Preto som veľmi túžil vidieť synagogy zblízka, byť v nich pri nejakých pobožnostiach. Smel som navštíviť štyri synagogy, v troch som sa niekoľkokrát zúčastnil na sobotných bohoslužbách (v piatok večer a v sobotu dopoludnia).

Do jednej z najväčších synagog v Jeruzaleme (na obrázku) som išiel s Emilom hneď prvý piatok večer, tretí deň po mojom prilete do

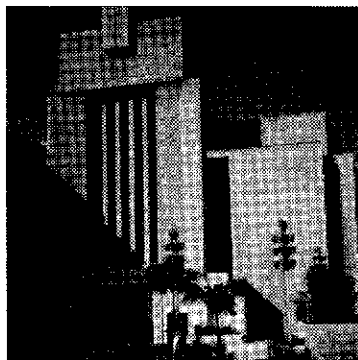
Izraela. Emil patrí medzi pobožných Izraelcov, hoci žije v USA. Sobota začína podľa nášho delenia času v piatok večer po západe slnka, keď túto skutočnosť v Jeruzaleme ohlásia sirény. Inak v novinách je pre každé mesto (resp.oblasť) určený presný čas západu slnka a mení sa podľa miesta (asi len niekoľko minút). Pri mojom pobyte tento čas bol okolo 19.20 hod.

Už v piatok odopoludnia utichá mestský ruch, pretože v Izraeli majú len jeden deň pracovné voľno (v sobotu). Zatvárajú sa obchody Izraelcov, lebo obchody Arabov sú v piatok aj tak zatvorené. Majú sviatok. Izraelci sa snažia byť v piatok doma z ciest pred západom slnka, lebo verejná doprava už večer nefunguje. Keď sme boli jeden piatok na turistickom výlete pri libanonských hraniciach, nemali sme sa z Tel Avivu ako dostať do Jeruzalema. Jedine taxikom nejakého Araba, ale za vysokú cenu.

Na uliciach, kde sú synagogy, postavlia cez cestu prenosné kovové zábrany vo forme plotov, aby žiadne auto touto cestou nemohlo prejsť. A neviem si predstaviť, že by nejaký izraelský obchodník nezatvoril včas svoj obchod. Asi by dlho neochodoval.

Ja som zvyknutý chodiť do zhromaždenia včas. Preto som sa domácich pýtal, kedy sa začína pobožnosť v synagoge. Uisťovali ma, že keď príde kedykoľvek, je to v poriadku. A skutočne. Vošli sme do modernej synagogy, nádhernej sály asi pre 1200 ľudí, už dopoly zaplnenej. Ženy v synagogách nie sú s mužmi, majú vyhradené svoje miesto na balkónoch. Videl som ženy aj dievčatá pekne ustrojené, ako by išli na slávnosť, ani jedna nemala dlhé nohavice, mali sukne alebo šaty. Vydaté ženy si dali na hlavu prikrývku. V strede sály je vysoké pódium (zvané bima) so stolom a sedadlami pre spevákov. Sklopné sedadlá sú usporiadané tak, aby sa prítomní zo všetkých strán dívali na toto pódium.

Prítomní majú na hlavách "jarmulku" - čiapočku, bez ktorej sa nedá ísť ani k Múru plaču, ani na cintorín. Každý si vzal knižku, z ktorej sa potom modlili. Na pódium bolo desať mužov - spevákov. Celý večer spievali texty, ktorým som nerozumel, ale boli v nich aj úryvky z prorockých kníh, ako mi

Emil povedal. Boli chvíle, keď niektorí vstali a klaňali sa Bohu pri modlitbe a keď vstalo celé zhromaždenie. Pretože každý hovoril polohlasne, pritom sa otáčal na rôzne miesta, bol v synagoge čulý ruch. Medzitým sa tiež vzájomne porozprávali, privítali sa, kývali na seba tí, čo sa už dlho nevideli. Bol som prekvapený, keď blízko záveru toho večera sme vstali a otočili sa k dverám synagogy. Nevedel som, kto príde, prečo tento vzruch. Víťame sobotu, zasvätil ma do tajov tohoto úkonu Emil.

Synagoga je miestom stretávania, povedali mi niekoľkokrát moji domáci. To nie je chrám, to nie je také miesto, ako naše zhromaždenia. Oni sa v synagogách stretávajú, aby sa nielen modlili, ale aby riešili aj svoje záležitosti. Synagogy po celom svete boli miesta, kde udržovali svoju komunitu, kde si znovu pri stretnutí uvedomili, že patria k národu, ktorý vyzýva jedného Boha. Koľkokrát sa pri pobožnostiach ozvalo meno ADONAJ = Pán! Ani raz som však nepočul meno JAHVE, Hospodin - aká škoda! Z úcty k tomuto menu si ani neuvedomujú, že Boh nie je len všemohúci Pán, ale aj milostivý Hospodin!

Izraelské pobožnosti sú rozdielne podľa toho, či ide o Izraelcov z Východu, alebo zo Západu. Prvú sobotu som trávil v inej synagoge než v piatok večer - v synagoge Izraelcov z Východu. Išlo o nových príbuzných rodiny Farkashovej - rodiny zaťa. Oni pochádzajú z Iráku. V nevelkej synagoge nás bolo asi sto. Ženy boli na balkóne za priehľadným sklom, ale predsa medzi sklom boli asi desaťcentimetrové medzery a mohol som zospodu pozorovať, čo vlastne ženy pri pobožnosti robia. Ale o tom až neskôr. Po obvode synagogy, ktorú si svojpomocne postavili asi pred 30 rokmi (v západnom Jeruzaleme), sú zaramované nápisy - zrejme biblických citátov. Nebol tam ani jediný obraz. V strede miestnosti je pódium asi jeden meter nad podlahou, na ktoré sa zmestilo asi päť osôb. Po celý čas tam sedel slepý, asi 70 ročný profesor s nádherným hlasom, ktorý spamäti spieval žalmy. Po modlitbách, kedy sa všetci mužovia polohlasne a s klaňaním modlili z knižiek, prišiel okamžik, keď z prednej časti synagogy po odhrnutí opony vybrali svitky tóry (5 kníh Mojžišových) a v striebornom obale ich niesli do pódium. Všetkých 5 kníh Mojžišových majú rozdelené na soboty tak, aby ich za rok prečítali. Jedného si vybrali, aby čítal z tóry, ale pred každým odstavcom išiel na pódium niekto, koho zavolali, aby sa modlil určitú formulku, ktorá bola napísaná na inom svitku. Keď menovaný schádzal z pódia, ozval sa krik žien a hádzali na nás tvrdé cukríky zabalené v papieroch. Prítomní chlapci sa vrhali pod stoličky, aby tieto bonbóny pozpierali. Ušlo sa aj mne, najprv do hlavy a potom som aj pár skúsil. Ako ma poučili, bolo to mimoriadne zhromaždenie, lebo sa na ňom zúčastnili novomanželia a svadobní hostia. Mňa miilo privítali v synagoge a dokonca mi ponúkali prostredníctvom Emila, aby som tiež išiel na pódium čítať nejakú prosbu.

Pretože vo vnútri bolo veľmi teplo, vonku teplomer ukazoval asi 35 stupňov Celzia, mohli sme sa počas trojhodinovej pobožnosti prejsť, ochladiť, občerstviť.

Ďalšiu sobotu som bol v inej synagoge "západného" štýlu, ale pobožnosť prebiehala podobne až na ten krik žien a "rozdávanie" cukríkov.

Keď som bol pri Mŕtvom mori na Masade, mohol som pozorovať pobožných (ortodoxných) chlapcov a dievčatá z USA, ako sa dopoludnia od pol deviatej do deviatej modlili. Chlapci zvlášť a dievčatá tiež. Musí ich byť pohromade desať, aby potom jeden predčítal nahlas modlitbu a ostatní len šepkali a sem tam niečo nahlas vyslovili. Vidíte túto

skupinku na obrázku. Čo ma prekvapilo, že na čele a na ľavej ruke majú vo zvláštnych krabičkách "tefilim" (tiež filakterie) niektoré citáty z tóry, že si remienok otočia sedemkrát okolo ruky a že im visia štyri motúzy zpod šiat. Takýmto spôsobom Izraelci plnia príkaz Boží daný Mojžišovi: "Ale si položíte tieto moje slová na svoje srdce a na svoju dušu, a priviažete si ich na znamenie na svoju ruku a budú uzlítkom na upomienku medzi

vašími očami... a napíšeš ich na podvoje svojho domu i na svoje brány..." (5M 11,18-21)

Bolo to nakoniec pre mňa dojemné, že i dnes, po 3500 rokoch od doby Mojžiša, pri vstupe do domov sú na pravej strane zárubní umiestnené "mezuzy" - krabičky s textom prikázaní a Izraelci sa ich sem-tam pravou rukou dotknú, ak na to nezabudnú. A ešte zo 4M 15,37-39: "A Hospodin povedal Mojžišovi a riekol: Hovor synom Izraelovým... aby si robili kytky na okraje svojich rúch... a dajú na kytku okraja svojho rúcha hyacintovomodrý motúzok. A bude vám za kytku na pamäť, aby ste, keď ho uvidíte (motúzok), rozpaľovali sa na všetky prikázania Hospodinove, aby ste ich činili..." Tak preto majú motúžky na svojich tričkách, preto v sobotu si muži vezmú "talit" cez plecia (pekný vyšivávaný kus látky s motúzkami). Ale na druhej strane mi bolo smutno, že majú vonkajšiu formu, ale vnútornú moc nemajú. Presne ako za čias Pána Ježiša. Pánu Bohu predsa nešlo o vonkajšiu formu, ale o to, aby Jeho slovo mali v mysli (a nie na čele), aby pri práci mysleli na Božie princípy života (a nie zvonku na ruke). Takto som pochopil, že mnohí Izraelci ako národ pozemských zasľúbení všetko asi chápali doslovne, nie duchovne, ako to chápeme my. Potom rozumieme mnohým slovám Pána Ježiša, ktoré adresoval farizeom a zákoníkom, čo vlastne urobili z Božích prikázaní - akoby kľúčom zavreli bránu nebeského kráľovstva pre prostých ľudí, ktorí neboli schopní plniť ľudské prikázania.

Izraelci zachovávajú niektoré slávnosti ešte z čias Starého zákona. So záujmom som počúval, ako to vypadá v Jeruzaleme v dobe slávnosti stánkov, keď nesmú jesť vo vnútri, ale iba vonku. Mnohí ľudia majú pol roka vopred zaplatené miesto v synagoge pre sviatok Jom Kippur, ktorý v Starom zákone bol označený ako Deň zmierenia (2M 30,10; 3M 23,26-31). V roku 1992 bude tento sviatok 7.10. Kto môže, trávi tento deň v synagoge, lebo vtedy Pán Boh odpustí všetky previnenia minulého roku. Izrael nemôže zabudnúť na krvavý Jom Kippur 6.10.1973, keď v tento najväčší sviatok bol napadnutý niekoľkými armádami arabských štátov. Vtedy vojaci zo synagóg museli ísť priamo na front.

O tom, ako sa Izrael stavia k osobe Pána Ježiša Krista a ako sa pripravuje na príchod Mesiáša, si povieme inokedy.

-jos

Hranice

Bylo to v zimě. V noci byl mráz, který do rána polevil. Celá kotlina, kde naše město leží, byla ukryta v těžké husté mlze. Snh začal ráno pod nohama tát a měnit se v nepříjemnou břečku. Mlha chvillemi až dusila. Sedím v tramvaji, fotoaparát na klíně a dívám se zamyšleně z okna. Cítím v sobě sklíčenost, vyvolanou tím, co je venku za okny. Najednou, bylo to v poli u předposlední zastávky - zázrak. Jako by někdo podle velkého pravítka rozdělil blížká pole na dvě poloviny. Snad s centimetrovou přesností se jím táhne hranice, kde na jedné straně leží mokřý snh a slehlá tráva a hned vedle stojí vysoké traviny a křoviska nádherně ojínně bílými vločkami. Tuším, že se tomu říká inverze.

Projel jsem její hranici pln obdivné radosti. Po vystoupení z tramvaje jsem chvíli klopýtal lesem a pokračoval dál lanovkou. Když lanovka vyjela asi tři čtvrtiny své dráhy vzhůru, stal se nový div. Objevila se blankytně modrá obloha.

Stojím na vrcholku hory, všude je třpytivě bílý snh, ticho a kousek pode mnou moře. Bílé, chvillemi šedo hnědo zelenavé moře mraků. Jen tu a tam v dálce z něho jako osamocené ostrovy vyčnívají vrcholky blízkých hor. Dokonce i vzdálené

pohraniční hory a jejich nejvyšší hora jsou jakoby na dosah ruky. Bylo to úchvatné. Ještě před chvílí mě dusila těžká mlha, bylo s bídou vidět na pár metrů dopředu a najednou taková úžasná změna. A tak si při psaní těchto řádků říkám: Vždyt tento zážitek je nové podobenství, kterým možná konečně svým přátelům vysvětlím, co mi ta víra vlastně dává.

Co si budeme povídat. Každý z nás máme v životě něco za sebou. Trápení, boje, starosti. Jsou chvíle, kdy se člověk dusí v problémech, kdy je budoucnost a řešení našeho trápení v nedohlednu. Jako by bylo zahaleno v chuchvalcích nejistoty. I já to prožil. Jednoho dne jsem ale potkal toho, kdo říká: "Pojďte ke mně všichni, kdo jste unaveni a zavaleni starostmi. A já vám poskytnu úlevu a odpočinek." (Mt 11,28) Jako bych prošel čarou hranic. (V blízkosti Ježiše Krista to jinak ani možné není. Stačí jen s důvěrou prosit a On dá). Vše se rázem změnilo k nepoznání. Sotva jsem vše zcela svěřil do jeho rukou, spousta problémů jako by nebyla. Všechno trápení a starosti zůstaly kdesi dole a já se radoval z jasného dne. Najednou se mi život zdál radostný s výhledem do dálky, do budoucna. A jen s úsměvem a vděčností se dnes dívám na moře husté mlhy, odkud jsem nedávno přišel.

sk

Když Bůh v třetím dnu stvořitelského týdne vytvořil místo suché, které nazval zemí a shromaždiště vod, které nazval mořem, potom věříme, že byl pouze jeden kontinent, obklopený ze všech stran mořem. Živočichové i lidé dostali rozplozovací požehnání a měli naplnit celou zemi, což by při mnohokontinentním zemském povrchu možné nebylo. Tento kontinent měl na povrchu zeměkoule takovou polohu, že při kolmé zemské ose k rovině ekliptiky bylo na zemi rovnoměrné teplo po celý rok... Bible nám podává kratičkou zprávu o roztržení země až po potopě světa: "... jméno jednoho bylo Peleg, neboť za jeho dnů byla země rozčleněna." (1M 10,25)

Citováno z knihy B. Balcara: *TAJEMSTVÍ POTOPY*. Doporučujeme, cena 49,- Kčs. Můžete si ji objednat u Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava.

Ohlédnutí za konferencí ve dnech 18. - 20. dubna 1992

Po roce jsme se opět sešli na konferenci v ostravském Domě kultury.

Privítali jsme i tentokrát ve svém středu řadu zahraničních hostů. Již tradičně nás navští-

vil br. Billy Grunbaum s chotí z Velké Británie. Spolu s ním zde bylo ještě několik bratří z Anglie. Byla zde skupinka spoluvykoupených ze SRN (mj. br. Siegfried Reh z Bergneustadtu - Wiedenestu), skupina asi 7 věřících z Bulharska, věřící z Jugoslávie, byl mezi námi bratr Czeslav Bassara z Polska, který s sebou přivedl vzácnou návštěvu z Tessaloniky - bratra Toma Meadorma, Američana žijícího v Řecku, někdejšího ateistu, vyznavače rocku a drog. Mezi hosty z Německa byli také Češi a Slováci, žijící v tomto státě. Mezi nimi jsme mohli přivítat i br. Dr. Jana Mynaříka, překladatele duchovní literatury, působícího v Norimberku. S některými jeho články se setkáme i na stránkách našeho časopisu. Nejvzdálenějším hostem byla sestra Lydie Urbášková z Vancouveru v Kanadě. Zástupci jednotlivých států nám mohli posloužit svědectvím, které jim Pán svěřil.

V neděli dopoledne se z velkého sálu Domu kultury uskutečnil přímý rozhlasový přenos shromáždění Křesťanského sboru v Ostravě na českých rozhlasových okruzích. Pro řadu bratří to byl dojemný zážitek - vysílání se uskutečnilo ze sálu, v němž se před několika lety za předsednickým stolem potaženým rudým sukem scházeli představitelé Severomoravského kraje, aby se radili, jak se vypořádat s "přežívající religiozitou". Odsud nyní mohlo být zvěstováno evangelium o Boží lásce k lidem, poselství o vzkříšeném Kristu.

Tématem konference bylo "posvěcení křesťana" na text 1Te 4,1-12.

Není mým cílem zachytit vše, co bylo řečeno, jak jsme to dělávali v minulých letech - rád bych jen stručně nastínil některé nosné myšlenky.

Je třeba odbourat náš odpor ke slovům "svatost", "svatý" a "posvěcení". Svatost totiž znamená "plnost života", vůbec to neznamená být jako socha v kostele. Posvěcení neznamená omezení, ale otevření pro nové věci. Týká se našeho života osobně. Modlíme-li se "posvěť se jméno tvé..." - pak k tomuto posvěcení nedochází někde ve stratosféře, ale v mém životě, a to ne někde na poušti anebo v horách nebo někde v klášteře, ale uprostřed lidí, mezi nimiž žijeme, i když prostředí nás obkličující nemusí být vždy přátelské.

Naše posvěcení se týká:

1) osobního života (v.4)

Klíčové slovo "nádoba" či "osudí" má dva významy: Předně je k nádobě přirovnáván člověk - je srovnáván dokonce s "hliněnou nádobou", která má mít v sobě "poklad". Jde tedy o posvěcení našeho osobního života. Ono ani tak nezáleží, z jakého materiálu ta naše

nádoba je (může být zlatá, ale také z hlíny či ze dřeva (2 Tm 2,20.21)), jako na tom, aby byla čistá, má-li být použitelná.

Svět kolem nás na nás působí svým vlivem. Je to frontální útok. Jsme-li konkrétní, nemůžeme opominout moderní sdělovací prostředky, ať je to film, televize, tisk a pod.

Budme opatrní na televizi. Ta sama o sobě hříchem není, ale hříchem je mařit čas u ní! Nebezpečí tkví i v nejrůznějším čtení pochybné kvality. Zvláštní zmínku zasluhuje i dnes snadno dostupná pornografie - která je modlářstvím!

Podobným nebezpečným útokem na naši duši může být nestřízlivá hudba, strhující k extatickým projevům. Patří sem i móda, včetně vracejících se minisukní a pod. I zde je řada věcí, které jsou v příkrém rozporu s posvěcením a na něž by mělo citlivé srdce reagovat.

Je třeba bojovat s naším "tělem", tj. se sebeláskou, se zaměřením na sebe. Naše "tělo" má být "ukřížováno". Ukřížování byla smrt bolestivá, pomalá a veřejná. Tak je tomu i v našem životě, chceme-li vést posvěcený život. Je to bolestivý, dlouhodobý a vůbec ne soukromý proces. Je třeba se naučit říkat ne tomu, co se nám ze všech stran nabízí. Neseme osobní zodpovědnost za to, jak žijeme. Tak, jako jsme se každý z nás zcela individuálně narodili, tak také individuálně z tohoto světa odejdeme a staneme před soudnou stolicí Kristovou.

Pojmem "nádoba" ale Bible chápe také "manželku" a "manželství". I to je oblast, kde má v životě křesťana vládnout posvěcení. A to ne jen v manželství samotném, ale už předtím, než k němu dojde. Vztah mezi mužem a ženou není jako ponožky, které můžeme denně měnit. Ti dva "budou jedno tělo".

Pán Bůh má být posvěcen i v našem manželství. A to je nutno pěstovat. Sňatek není "happy end" - jímž vše končí jako v pohádce. Je třeba stálého úsilí a snahy žít pro druhého. Nemáme žít proti sobě (v neustálých pŕtkách), ani vedle sebe (lhostejně). Je hezké, žijeme-li spolu, nejkrásnější ale je, žijeme-li jeden pro druhého. A tak je na místě i praktická otázka: Dovedu ještě podat své ženě jehlu, která jí při šití vypadla na zem, dovedu jí podržet dveře či odnést nákup?

2) vztahu k bližním: (v. 6 a 7)

Posvěcení nám nedovolí bližního podvést nebo využít jeho nevědomosti k osobnímu prospěchu. Nemohu mu prodat auto, které navenek sice vypadá slušně, a přitom mu zamlčet, že má nespolehlivé brzdy nebo poškozená ložiska, i když o tom vím, a nechat si zaplatit za dobrý vzhled vozidla.

Nesmí se stát, abychom pro peníze přestali vidět bližního. Je doba, kdy se začíná podnikat. Hrozí reálné nebezpečí, že peníze oslepnou naše oči, že budeme vidět jen zisk a přestaneme vidět bližního. To je ale s posvěceným životem neslučitelné - Pán je mstitel toho, dopustíme-li se "vykořisťování".

3) bratrské lásky: (v. 9-10)

Posvěcený život znamená milovat spoluvykoupené. Naše sbory jsou ve světě známy jako "bratrské hnutí". Je mezi námi nesobecká láska, jakou miloval Pán své učedníky, či jak miloval David Jonatu, anebo jsou mezi námi "bratrské vztahy" jako mezi Kainem a Abelem či Jákobem a Ezau? Náš nelaskavý postoj ke spoluvykoupeným či naše lhostejnost narušuje naše posvěcení a znehodnocuje je.

4) poctivé práce: (v. 11-12)

Praktickým projevem posvěcení je i vztah k práci. "Tržní mechanismus" je sice dobrá věc, ale nezachrání nás, nebudou-li lidé poctivě a věrně "vytvářet hodnoty", a to lze jen "v potu tváře". "Prodat" určitou věc je jistě důležité - ale musí být co prodat, nejen lákavý obal. Platí to pro náš občanský život, ale i pro náš duchovní život.

Cestou k posvěcení je tedy číst Bibli ne jako Ilias a Odysseu (všechně zasvěceného rozboru), ale jako Boží poselství ke mně, jako slovo živého Boha s důsledným promítáním zjevení Boží vůle do svého života. Znamená trvale důsledné osobní pokání. Nemůžeme přece žít jako Boží nepřátelé v rozporu s poznáním Boží vůle. Pak se nesetkáme jen s mrtvým náboženstvím a bezmocným bálem, ale s živým a mocným Bohem, na kterého můžeme spoléhnout. Pak už nebudeme muset své dveře opatřovat bezpečnostními zámky a starat se o to, jak to zařídít, aby se naše děti dostaly na školu, kde je chceme mít. Kéž nám Pán k tomu dá milost.

přípr. tp

Česko - český odnaučno - naučný Slovník zbytečných a potřebných slov

Zaručeně první originální kapesní věrný průvodce ke každému vašemu otevření úst.

Slova zbytečná	Slova potřebná
Podej mi to	Prosím tě
To ti to trvalo	Děkuji
Já jsem to chtěl první	Dobrá, jak chceš
Vidíš, já to říkal	Je to moje vina
To je moje	Rozdělíme se
Dej to sem	Vezmi si první
On to dělá také	Už to víckrát neudělám
Trhni si nohou	S radostí
Mně se nechce	Udělám to
Mně je to jedno	Záleží mi na tom
Mně se to netýká	Budu o tom přemýšlet
Co je mně po něm	Mohu nějak pomoci?
No jo, zase	Nepotřebujete něco?
Dobře ti tak	Promiň
Uhni	S dovořením
Starej se o sebe	(místo toho raději mlčet)
(všechny nadávky)	(jakékoli milé slovo)

Tento slovník jsme si dovolili opsat v jednom ze sborů Českobratrské církve evangelické ve Vsetíně. Nepřipomíná vám jen tak čistou náhodou nic? Máme-li být jako Boží děti příkladem lidem kolem nás, týká se to i našeho slovníku.

Ve škole, na pracovišti, na ulici, zkrátka všude tam, kde žijeme, si stále zřetelněji uvědomujeme, že jsme mezi těmi, kteří jsou "vně". Nenamlouvejme si, že způsob, jakým před nimi vystupujeme, uniká jejich pozornosti. Nesmíme svými slovy či skutky vyvolat ve svém nevěřícím okolí dojem, že mezi námi a jím není prázdný rozdíl a že patříme stále ještě do téhož světa, který jsme opustili, když jsme zemřeli a "povstali s Kristem" (Ga 2,20, Ko 3,1).

Svědectví, jež těmto lidem vydáváme, je účinné jen tehdy, chodíme-li mezi nimi

VĚŘÍCÍ MEZI NEVĚŘÍCÍMI

v moudrosti. A to stále, nejen občas. Vždyť my patříme do jiného světa než oni.

Naše výroky musejí prozrazovat milost, jíž za to vděčíme. Musejí být moudré a "ozdobené solí". V Bibli sůl symbolizuje konzervační prostředek. Kde je sůl, není porušení. Ovlivňujeme svým darem slova každého a nepřejímáme zvyklosti světa, se kterým jsme se pro Pána rozešli. Vydáváme svědectví o svém obrácení všem, jimž se této milosti ještě nedostalo, a prosíme Pána, aby nás pro tuto vzácnou službu náležitě vyzbrojil.

"Chodte v moudrosti před těmi, kteří jsou vně, čas vykupujícíce. Řeč vaše vždycky budiž přjemná, ozdobená solí, abyste věděli, která byste měli jednomu každému odpovědět." (Ga 2,20; Ko 3,1)

"Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne; a já život věčný dávám jim, a nezahynou na věky". (J 10,27-28)

Svého času jsem kdesi viděl přehnanou karikaturu ovce, pod níž někdo posměšně připsal: "Tohle je křesťan - křesťané se totiž rádi považují za ovce".

Karikaturista se pochopitelně mýlil. My křesťané jsme si to totiž s těmi ovci nevymysleli, říká to o nás, a to zcela konkrétně Boží slovo. Tvrdí to dokonce o všech lidech bez rozdílu. O všech!

Rozdíl mezi křesťany a těmi ostatními je v tom, že ti první mají Dobrého pastýře, kdežto ti druzí jsou ovce zabloudilé a ztracené.

OVCE

Pročpak nás vlastně nazývá Bible ovečkami?

Protože potřebujeme pro svou přirozenost Pastýře, totiž Pána Ježíše, bez něhož bychom byli ztraceni, stejně jako ti ostatní. Vzdálil-li se poštovní holub od svého holubníku o více než 100 km, dovede se k němu bez jakéhokoliv řízení zase bez problémů vrátit. Vzdálil-li se však ovce od pastýře a od stáda, je definitivně ztracena.

Podobně je tomu i s námi lidmi. Někteří si ovšem namlouvají, že svou cestu a její cíl naleznou i bez Boha. Značný počet sebevražd, případů toxikomanie a jiných závislostí jsou důkazem toho, že si člověk sám se sebou často neví rady a že není sto dosáhnout pravého cíle svého života, jímž je nebeská vlast a věčná blízkost Dobrého pastýře, který za ně položil vlastní život. Jak šťastný je člověk, který může prohlásit s žalmistou: "Hospodin je můj pastýř, nebudu mítí nedostatku". (Ž 23,1)

Dr. Jan Mynařík

Zápas v Getsemane

Getsemane = Lis na olivový olej. Olivová záhrada na východ od Jeruzalema na úpätí hory Olivovej. Bolo to obľúbené miesto Ježiša a Jeho učeníkov. Išiel tade Dávid, keď utekal pred Absolomom. Cez záhradu oliv išiel tiež izraelský národ do babylónskeho zajatia v roku 587 pred Kristom. Bola tam jaskyňa asi 120 štvorcových metrov. V jaskyni mohlo prenocovať aj niekoľko mužov.

Sem prišiel Ježiš so svojimi učeníkmi a tu začal Jeho modlitebný zápas. Pán Ježiš chodil často do tejto záhrady. (J 18,2) Nocúval tam. (L 21,37) Teraz prišli spolu do záhrady a oznamuje učeníkom, že sa sem prišiel modliť. (L 22,39) Majú tu na Neho čakať a bdiť spolu s Ním. Berie so sebou troch naj dôvernejších, ktorí boli svedkami Jeho najväčšej moci - vzkriesenia dcéry Jairovej, a Jeho najväčšej slávy - premenenia na hore. Títo traja učenici majú byť teraz svedkami Jeho najväčšej duchovnej a telesnej depresie.

Začal sa ľakať a veľmi teskníť. Čoho sa Pán života a smrti ľaká? Číti sa Baránkom, ktorý preberá na seba ťarchu hriechu celého sveta. Je to nesmierne ťažké a bolestné. Trom učeníkom oznamuje, že Jeho duša je smutná až na smrť. Žiada od nich len trochu súcitu - bdejte so mnou! V slovách: "Zostaňte tu a bdejte" je vyjadrená túžba po spoločenstve. Tiež je to dôkaz o Jeho ľudských citoch a o tom, že ako Boh vedel, čo čaká hriešnikov po smrti, keď by v tomto zápase podľahol. Nie, nie, nesmie podľahnúť, nesmie sklamať hriešnikov, ani Boha, nesmie anulovať tie mnohé proroctvá o trpiacim Baránkovi... a udat-

nom Hrdinovi. Teraz je Jeho čas, Jeho hodina. Dnes - alebo nikdy už nikto nezomrie za hriešnikov.

Sám v tejto úzkosti odišiel ďalej od nich, padá na zem a tak sa modlí, žeby, ak je vraj možné, odišla od Neho tá hodina. Vo svojej úzkosti zase prichádza k učeníkom, aby nebol sám a predsa je sám - oni spia. Je medzi svojimi najbližšími, a predsa sám. To je tiež skúsenosť mnohej ubolenej duše. Žiť v preplnenom dome, na rušnej ulici, v preludnom meste, a predsa sám... Pán Ježiš odchádza z "kolektívnej" samoty a zase je v spoločnosti so svojím Otcem. Hovorí: "Abba, Otče, Tebe je všetko možné, odnes odo mňa tento kalich! Ale však nie to, čo ja chcem, ale čo ty!"

Pán Ježiš bojoval ťažký zápas pred Božou tvárou za každého hriešnika, za celý svet - a oni spia. Aký to obrovský kontrast oproti búrke na Galilejskom mori. Oni, tí istí učenici, zápasia s vlnami mora z celej sily - a On, Ježiš, spí. Oni zápasili za záchranu svojho fyzického života - On zápasí za záchranu večného života pre každého hriešnika. Raz na jednej lodi tiež všetci zápasili o holý život s vlnami mora, len jeden spí, ako keď by sa ho tá vec netýkala - Jonáš... Kiežby boli v každej loďke, v každom zbore aspoň dvaja zápasiaci!

Keď sa učeníkov zmocnil spánok a pochybnosť, Pán ich napomína k bdelosti a k modlitbe, aby nevošli do pokušenia a nebola otrášená ich viera. Veď len nedávno videli veľkú moc a slávu a teraz tu pred nimi leží ako bezmocný v smrteľnom zápase.

Opravdová modlitba je zápas. Niekedy sa aj my tak vieme modliť; keď sme v ťažkých skúškach, alebo za niekoho nám drahého. Vtedy nepočítame minúty, ba ani hodiny. Čas akoby sa pre nás zastavil. Sme pred Bohom v pozícii pokorného modlitebníka, nič viac a nič menej. Vtedy sa modlíme ako nikdy predtým, plačú nie len oči, ale aj srdce. Po takej modlitbe sme unavení ako po ťažkej práci. Pán na takú modlitbu dá skoro odpoveď.

Pán Ježiš sa modlí pokorne a zkrúšene, ako keď by bol sám hriešnikom. Jemu sa nechce spať ako učeníkom. On bojuje ťažký boj. Tvoje a moje spasenie bolo treba vybojovať v krvavom zápase. Pán sa modlí opravdovo a vytrvale, neuspokojí sa s jedným pomodlením, trikrát sa modlí tú istú modlitbu, nedá sa nikým a ničím odradiť. Nevieme, ako dlho sa modlil. Azda pri modlitbe plakal a kričal. Apoštol Pavol v epistole Židom píše: "Ktorý vo

dňoch svojho ľudského tela so silným krikom a so slzami obehou doniesol prosby a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrti, a bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť."

Vytrvalá, pokorná a opravdivá modlitba Pána Ježiša priniesla nádherné ovocie - Cirkev, zo smrti Pána Ježiša vzišiel nový život, Cirkev ako živý organizmus.

Drahý priateľu, aj za teba Pán Ježiš bojoval, aj za tvoje hriechy vylial svoju krv. Prečo máš žiť v neistote? V getsemanskom zápase sa viedol boj aj o záchranu tvojej duše od večnej smrti. Ak tomu uveríš celým srdcom, budeš zachránený. Ak váhaš a dosiaľ neveríš, Boh Ťa bude súdiť ako priestupníka. Využi tú jedinečnú šancu, ktorú Boh ponúka každému hriešnikovi a ponúka ju dnes aj Tebe. Ver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený! Viera urobí v tvojom živote zázrak!

pk

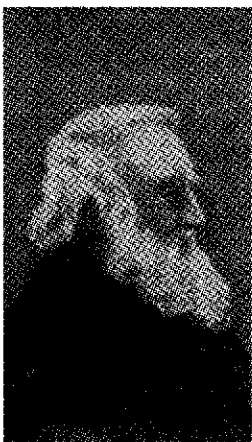
Ruhačský film o Pánu Ježiši propadl!

S veľkou publicitou pripravoval dánsky režisér Jens Jørgen Thorsen ruhačský film o Pánu Ježiši. Po dvacet let se o něm hovořilo, mnozí investovali velké částky na jeho natáčení, dokonce i dánská vláda. Letos byl konečně dokončen a v lednu měl být předveden odborníkům... Už při této předpremiéře ukazovali mnozí majitelé kin palcem dolů na znamení, že film nepřitáhne návštěvníky. To se také stalo. Film běžel v celém Dánsku jen v devíti biografech, a to ještě v těch, které mají smlouvu s Thorsenem a film objednat musely. Už 28.3. vešlo ve známost, že 4 biografy film z promítání ztáhly a další tak musely učinit také. Lidé prostě nepřicházeli, navzdory velké reklamě. V celém Dánsku vidělo film jen 5 000 diváků. Aby mohl film vůbec do oběhu, muselo by ho při premiérách shlédnout aspoň 200 tisíc diváků!

Je to výsledek spojených modliteb mnoha věřících na celém světě, které Pán spojil ve společném zápase proti tomuto filmu. Fiasko je jasné, vítězství Pána Ježiše také.

Modleme se dál, aby se film nedostal do jiných zemí, aby nebyl natočen na video a aby nebyl promítán v Cannes, kam je zatím určen, nebo aby tam propadl.

L. Hallerová

OSOBNOSTI BRATSKÉHO HNUTIA

Robert Cleaver Chapman (1803 - 1902)

V lete roku 1831 mladý právnik z Londýna zvestoval evanjelium v prístavnom meste Barnstaple v juhozápadnom Anglicku. Bol to **Robert Cleaver Chapman** (klýver čepmen). Na pozvanie tunajšieho baptistického zboru, ktorý bol práve bez kazateľa, opustil vážené postavenie i dobré zamestnanie a stal sa tu kazateľom v kaplnke zvanej Ebenezer. Chapman sa obrátil v roku 1823 pod vplyvom kázaní nezávis-

lého baptistického kazateľa, bývalého anglikánskeho farára, J. H. Ewansa. Ten svojím biblickým zmysľaním rozhodujúcim spôsobom ovplyvnil jeho život.

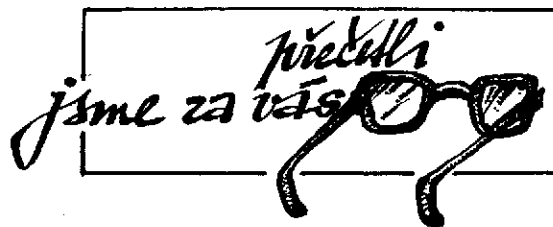
Chapman sa nikdy neoženil. Predal a rozdal svoj majetok a žil v úplnej závislosti na Bohu. Zvestoval evanjelium najmä v Španielsku, kde jeho činnosť pripravila pôdu pre ďalších misionárov, ale i v ďalších krajinách.

Neskôr sa s väčšinou sboru oddelil od baptistov, ktorí žiadali, aby pri Pánovej večeri nemal účasť s tými, čo neboli pokrstení po obrátení. V Barnstaple založil Chapman nezávislý kresťanský zbor, ktorý nadobudol "bratský" charakter. V ňom slúžil pozhneane Bohu i ľuďom aj vo veľmi vysokom veku až do svojho odchodu k Pánovi.

Chapman sa zoznámil s G. Mullerom a H. Craikom a spolupracoval aj s ďalšími "bratmi". Stal sa vynikajúcim tmočníkom a obhájcom biblického poznania a praxe "otvorených bratov". Po smrti A. N. Grovesa, H. Craika a ďalších učiteľov a pastierov zo začiatku bratského hnutia stal sa popri G. Mullerovi *vzácnym učiteľom a otcovským poradcom i vzorom kresťanského života* pre týchto bratov.

R. C. Chapman bol *človekom lásky a pokoja*, ktorý vždy radšej ustúpil, aj keď bol v práve, len aby nezavdal príčinu k neláske a nepokoju. Príznačná pre jeho charakter je príhoda so zásielkou, ktorú mu raz neomylné doručila pošta. Veľmi stručná adresa na nej znela: R. C. Chapman, Univerzita lásky, Anglicko. Barnstaple sa za jeho pôsobenia stalo jedným z hlavných stredísk hnutia "otvorených bratov" v Anglicku.

Jeho životné vyznanie obsahovala odpoveď, ktorú dal na pochybovačnú otázku, či má dostatočný dar na službu kazateľa: *"Je mnoho tých, ktorí kážu Krista, ale nie tak mnoho tých, čo žijú Krista: mojou veľkou túžbou je žiť Krista."* Táto jeho vzácna túžba bola naplnená v jeho dlhom životei vernej služby Bohu i ľuďom v Cirkvi aj mimo nej. Zosnul v Barnstaple roku 1902 vo veku 99 rokov. pripr. -jh

Byl jsem ještě velmi mladý, když jsem poznal, že rozdíl mezi obyčejnými a neobyčejnými lidmi se většinou dal vyjádřit pouhými čtyřmi slovy "a víc než to". Špičkoví lidé dělali to, co se od nich očekávalo - a víc než to. Byli ohleduplní a mysleli také na

jiné - a víc než to. Plnili sto procentně své závazky - a víc než to. V nouzi se dalo na ně spolehnout - a nejen to.

(James E. Byrnes - americký ministr zahraničních věcí z let 1945-1947) A k tomu si připomeňme slova našeho Pána: *"Nebude-li vaše spravedlnost větší nežli zákonůů farizeůů, nikoli nevezdete do království nebeského"*.

Chilská básnička, nositelka Nobelovy ceny za literaturu za rok 1945, Gabriela Mistralová napsala: *"Uřčité je to štěstí, můžeme-li žít zdravě a čestně, ale je vyšší štěstí, krásné a nekonečné štěstí služby. Jak smuný by byl svět, kdyby už v něm bylo všechno uděláno, kdyby už nebyl záhon růží, o který je třeba se starat. Nenech se spoutat jen lehkými úkoly. Jak je nádherné konat to, čemu se druzí vyhýbají."*

Tam, kde je třeba pěstovat strom, pěstuj jej, kde je třeba napravit chybu, naprav ji, kde je tíže, které se druzí vyhýbají, vem ji na sebe. Buď tím, kdo dokáže odstranit kámen z cesty, nenávisť ze srdcí a překážky v řešení problémů. Kdo jen kritizuje, ničt a bořit. Ty buď člověkem, který sloužit."

Nevím, zda Gabriela Mistralová byla křestankou. Je však jisté, že její slova jsou v souladu se slovy apoštola Pavla: *"Všechno je mi dovoleno - ano, ale ne všechno přispívá ke společnému růstu. Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého!"* (1K 10,23.24).

Denně se dovídáme o možnostech tzv. psychotroniky. Její rozmach u nás má své zákonitosti. Po boomu okultismu v 60. a 70. letech v USA (provázen explozí narkomanie) byl zaznamenán koncem 80. let rozvoj různých "psychotronických" disciplín v SSSR, odkud k nám dnes proudí řada jejich protagonistů.

Chtěl bych se k "léčitelům" vyjádřit z pozice křesťana. Mnozí, kteří se považují za křesťany, bývají totiž svedeni výroky některých "léčitelů", že oni jsou také "věřící", k tomu, aby vyhledávali jejich "pomoc". Je třeba ujasnit si, v koho nebo v co tyto léčitelé věří. Ve stejného Boha jako křesťané? Většinou ne. Pokud ano, pak ho neposlouchají, neboť provozují takové praktiky, před nimiž Bůh varuje. V Bibli je jednoznačně řečeno, že Bohu se hnusí jakékoliv věštění, čarodějnictví, jasnovidectví, spiritismus, astrologie a proutkařství. Tyto praktiky byly součástí kultů různých božstev, za nimiž dle biblických výroků stojí démonické síly. Prožíváme-li dnes renesanci těchto disciplín, jejichž pravá podstata bývá mnohdy maskována moderními názvy, jsme svědky snah oněch sil získat totalitní nadvládu nad světem. V psychotronice tedy nejde především o působení nějaké dosud neznámé neutrální fyzikální veličiny, ale o působení neviditelných inteligentních bytostí. Jeden z největších senzibilů Uri Geller prohlásil: "Jsem nádobou pro inteligentní sílu přicházející z vnějšku, která mne používá." Podobně se vyjadřují i někteří další, kteří tvrdí, že slyší hlasy, které jim napovídají, nebo vidí obrysy člověka, který jim pomáhá. Jeden sovětský badatel uvádí, že v prostoru byla empiricky prokázána existence nebilkovinného rozumného života, který nazývá "rozumným éterem". Přitom klade otázku: Kdo je skutečným pánem planety, lidé či "rozumný éter"? Tyto formulace odpovídají novozákonním výrokům o "vládcích mocnosti vzduchu" a o "duchovních mocnostech zla v ponebesi". Bible tedy definuje tyto síly jako mocnosti zla.

Skutečnost, že se lidé po zákroku léčitele cítí lépe, na povaze těchto sil nic nemění. Jde hlavně o to, aby u člověka byla vzbuzena důvěra a tomu slouží případná úleva. Konečným cílem těchto mocností je však člověka ovládnout a zničit. Dnešní situaci výstižně charakterizuje biblické proroctví o době, "kdy lidé odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k mýtům". A v psychotronice nejde o nic jiného než o vzkrísění dávných praktik, vyňatých z pohanských mytologií. Ani já jsem kdysi na reálnost démonů nevěřil. Když jsem o nich četl v Bibli, vysvětloval jsem si to jako dobově podmíněnou interpretaci různých nemocí, které byly v lidovém podání zosobňovány. Svou teorii jsem musel opustit poté, kdy jsem na vlastní oči viděl projevy démonických sil u lidí, kteří byli od nich vysvobozeni ve jménu Ježíše Krista. Někteří z nich umožnili těmto silám vstup do svého života právě praktikováním okultismu. Po vysvobození mizí také paranormální schopnosti. Setkal jsem se s bývalým proutkařem, kterému poté, co přijal Ježíše za Spasitele, proutek v ruce již nereagoval. Podobných případů existuje řada.

Psychotronické schopnosti tedy nepocházejí od Boha. Naopak jsou projevem démonického obsazení člověka. Chci však sdělit zprávu všem hledajícím. Kromě okulní léčby existuje i dnes zcela odlišné, skutečné uzdravení Boží mocí skrze Ježíše Krista, který nabízí nejen dočasné uzdravení, ale hlavně věčný život.

Moravskoslezský den 18. 3. 1992, Květoslav Boháč, Ostrava 1

**NEDEJ SE PŘEMOCI ZLÉMU,
ALE PŘEMÁHEJ ZLO DOBREM**

Ř 12,21

KŘESŤANÉ V JAPONSKU

V osmi japonských velkoměstech a ve více než 1800 menších městech a vesnicích nejsou žádné křesťanské sbory. Křesťané tvoří pouhé 1% ze 122,6 milionů Japonců. Nejvíce vyznavačů má buddhismus a šintoismus. Přesto se evangelium šíří. V roce 1990 bylo v Japonsku založeno 215 nových sborů. Je to více než v minulých letech. Na Japonsko jsme se zeptali misionáře Wenera Schäfera, který působí v Sakuře a v Japonsku působí už dvanáct let.

Co je na Japonsku pozoruhodné?

Werner Schäfer říká: Například skvěle postavená a vysoce efektivně organizovaná železniční síť. V této souvislosti bych rád podotkl, že ačkoli jsou v době špičkového provozu vagony beznadějně přeplněné, dodržují Japonci disciplínu. Nesetkal jsem se tu s neukázněností anebo s nadáváním.

Souvisí to s mentalitou Japonců? Můžete nám o tom něco říci?

Japonci jsou velmi uzavření, nedávají najevo své city. To je sice na jedné straně příjemné, ale velmi to znesnadňuje naši práci. Je velice nesnadné se jim přiblížit. Mají úplně jiný způsob myšlení, než na jaký jsme v Evropě zvyklí. Pro Japonce, na rozdíl od křesťana, neexistuje absolutní pravda. Nerozlišují správný a nesprávný výrok; i když je Japonce jiného mínění, nikdy vám neřekne, že nemáte pravdu. Uvedu jeden příklad z praxe. Misionář zve do křesťanského shromáždění. Pozvaný s přátelským úsměvem ujišťuje: "Přijdu rád. Můžete se mnou počítat." Ale většinou pak misionář čeká marně, protože pozvaný nepřijde. Jeho odpověď na pozvání nemohla být podle japonských měřítek slušnosti jiná než kladná. Nanejvýš může odpovědět: "Budu-li moci, přijdu". Ale taková odpověď je pro obě strany jasným odřeknutím. Takové vytáčky a skryté odpovědi člověka ze Západu vždycky vyvedou z míry.

Máte mezi Japonci osobní přátele?

Ano, mám japonské přátele. Většinou mezi japonskými křesťany. Jsou i výjimky. Poštětilo se nám např. navázat přátelství v supermarketu. Mluvil jsem s manželkou při nákupu německy a povšiml si toho dva Japonci, kteří byli několik let v Německu. Využili příležitost osvěžit si jazykové znalosti a dali se s námi do řeči. Jiní by rádi poznali německou kuchyni. Takovým způsobem navazujeme kontakty.

Jak spolupracujete s japonskými křesťany?

Snažíme se zakládat samostatné sbory, v jejichž čele stojí Japonci. Rodilý Japonce si obvykle lépe poradí s problémy a otázkami, než misionář cizinec. Spolupracujeme jako pomocníci a bratři.

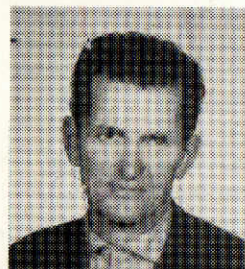
Vycházíme-li z toho, že je v Japonsku pouze 1% křesťanů, vyplývá z toho, že šíření evangelia a misijní práce není snadná. Proč nepřijímá více Japonců zvěst evangelia?

Japonci mají úplně jinou kulturu, jiné bohy, než jsme zvyklí. Původní japonské náboženství, šintoismus, hlásá, že Japonci jsou potomstvem bohyně slunce, že jsou "vyvolená

Zprávy ze sborů

Z kruhu veriacich v Lučenci si Pán povolal do nebeského domova milého brata **Jána Ambroža** vo veku 81 rokov. Stalo sa tak 23.1.1992. Svojomu Pánovi odovzdal svoje srdce a život v roku 1930, a verne mu slúžil po celý svoj život. Aj keď dlhší čas bol nemocný na nohy, používal barly a vozík pre invalidov, i tak neopúšťal spoločné shromaždenie a rad slúžil slovom Božím. Na pohrebe poslúžili bratia J. a V. Azor, spevom bratia a sestry zo Zvolena. Prítomní boli aj spoluobčania obce Bolkovce - Osada a okolia.

Z toho istého zboru si Pán života a smrti dňa 10.3.1992 povolal do nebeského domova milého brata **Jána Karmana** vo veku 73 rokov. Pána Ježiša poznal ako svojho Spasiteľa v roku 1952. Aj keď bol postihnutý nevyliciteľnou nemocou, neopúšťal spoločné zhromaždenie a rad slúžil Božím slovom. Bol obľúbený v zbore i vo svojom okolí a svojim životom a slovom vydával svedectvo o Pánovi. Na pohrebnom shromaždení poslúžili slovom Božím bratia J. a V. Azor za prítomnosti veriacich a spoluobčanov z Lučenca a okolia.

jm

Dne 14. května 1992 povolal Pán do nebeského domova sestru **VLASTU KADAVOU** z Ústí nad Labem ve věku 90 let. Pána Ježiše přijala ze svého Spasitele již ve zralém věku a až do konce pozemského života mu byla věrnou služebnicí. Vynikala pokorou, tichostí, obětavostí a především láskou ke všem, kteříž byli v její blízkosti. Tento krásný příklad zanechala nám všem, kteří jsme s ní žili a kterým byla tak drahá.

snacha ek

VSETÍN. Od počátku května se scházíme v novém sborovém domě na ulici Podsedky 950, i když stavba dosud není hotova. Koncem května chceme začít s vnější fasádou, dále nás čekají přípoje na kanalizaci a nový vodovodní řad, které se letos mají na naší ulici budovat a terénní úpravy kolem domu.

Jsme vděční Pánu za dosavadní milost k práci. Chceme také touto cestou poděkovat všem těm z vás, kdo na nás myslíte.

Začátek shromáždění v neděli je v 9,45 (Památka), evangelizační shromáždění začíná v 10,45.

OSTRAVA: V polovině května t.r. proběhl ve sborovém domě křest 38 bratří a sester z okolních shromáždění. Máme radost z toho, že Pán i v této době dává mnoha lidem milost k pokání.

Poznámka redakce časopisu: Jistě jste si všimli, že všechny tři čísla letošního ročníku mají rozdílné typy a velikosti písma. Hledáme totiž takové řešení, které by bylo nejlepší z hlediska čtivosti a rozsahu napsaných textů. Budeme rádi, když nám napíšete, které z těchto tří řešení Vám nejlépe vyhovuje.